

Eksklusivt portræt

Tekst: IB BOYE
Foto: RIGMOR MYDTSKOV

NATPUMAEN

■ Onkel Danny misser med øjnene i dagslys. Han ved, at nattens børn må ile, når de kommer ud i frisk luft, hvor de ikke har noget som helst at gøre.

Men natten, o, salige nat, når cafeerne ulmer som glødebål. Da er det tid for digteren Dan Turèll at liste ud og opfylde de tomme pladser, der blev, da den lyse digter Jens August Schade gik til de evige lyrers land.

Dan Turèll startede som forstadsoriginal i verdensklasse. Han var barnefødt i Vangede og havde skrevet mange bøger, som ingen lagde mærke til, fordi de med hans mystiske navn troede, at de var oversat fra boliviansk. Men så fandt onkel Danny på råd: han lakerede sine negle sorte og fik fat i en Lucky Luke-hat, og så var han berømt. Mere skal der ikke til i Danmark. Det ligger ikke så meget i digtningen som i udseende, og det må være aparte. Fra den dag var han en »karakter« i hovedstaden. Han valgte egentlig helst Vesterbro, men måtte for at pleje sit image også tage ind til Minefeltet for ikke at skuffe de mange tilrejsende gæster. Onkel Danny sad mystisk og fjern og rystede sit fadøl, som om der var kommet fluegift i det. Han deltog i TV-diskussioner, skrev

klummer i de etablerede morgenaviser og strøede noveller i damebladene og var med i enqueter om, hvilke småkager man holder mest af, og hvordan man pyntede juletræ i hans barndoms rækkehus.

Digtene sidder tit på deres små hybler på kvisten og kæmper med kulde, fugt og sult, mens de lovpriser våren og fuglenes sang. Det har onkel Danny selv prøvet, men det varede lige til, han lakerede sine negle, så sagde den bare split-splapilaffen-dyf. Der blev opkaldt et værtshus efter ham — kan man nå højere, hvis man da ikke vil have en statue til hest? — og han går i sort fløjel, sort hat og har sorte negle, sort skæg og sort humor. Onde tunger siger, at han helst ville gå i gult, cykle ud i naturen om dagen og leve af kærnemælk, men at det ville ødelægge hans image som natpumaen og mystiker, der som natpumaen sidder og venter på blød komfitterknas med en mine som ham med den lille ledvogtereksamnen. Men onkel Danny har halm i øregangene og ryster vemodigt på den sorte hat: Narj, narj, du. Jeg hænger på rælingen og natpotten som alle de andre sjovere...

Se, det var et virkeligt eventyr. □

